

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр. София, 17.02.2020г.

Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-18-ти състав в открито заседание на единадесети февруари през две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИРОСЛАВА КАЦАРСКА

При участието на секретаря ТАНЯ СТОЯНОВА като разгледа т.д.№ 3750 по описа за 2017г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.692, ал. 3 и следв. от ТЗ.

Постъпило е възражение с вх. №3504/13.01.2020г., подадено от кредитора Национална агенция по приходите /НАП/ по пощата с плик с клеймо от 10.01.2020г. срещу списъците на приети и неприети вземания срещу длъжника, обявени в ТР под №202001031700113. Възразилият кредитор твърди, че в ТР по партидата на „НАБКО ХОЛДИНГ ГРУП“ ООД, гр. София, са обявени, изготвени от синдика, допълнителни списъци на приети и неприетите вземания на кредитори на дружеството, изготвени на основание чл. 688, ал. 3 от ТЗ, като в списъка на неприетите вземания, са включени са включени публични вземания за данъци в общ размер на 2 593 610,04 лева, от които възникнали до датата на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност - 1 839 025,39 лева, в т.ч. главници - 1 573 151,91 лева и лихви - 265 873,48 лева, законна лихва за забава, дължима върху посочените главници за периода от 07.03.2015 г. до 26.11.2019 г. - 754 584,65 лева, с основание за възникването им влязъл в сила Ревизионен акт № Р-22221015003684-091- 001/29.02.2016 г., издаден от ТД на НАП София, връчен електронно на синдика на дружеството на 29.02.2016 г.; публични вземания за лихви в общ размер на 42,10 лева, дължими върху изискуеми и непогасени публични вземания за държавни такси в размер на 162,95 лева - главници, с основание за възникването им Изпълнителен лист № 59/13.02.2019 г. по т.д. № 1073/2016 г. по описа на Софийски градски съд. Възразилият кредитор счита, че неправилно синдикът не е приел вземанията предвид разпоредбата на чл. 164, ал.4 от ДОПК, която счита, че има императивен характер и не прави разграничение с оглед момента на възникване на публичното вземане. В хода на производството поддържа възражението чрез експерт Алексиев по подробно изложените в същото доводи.

Длъжникът „НАБКО ХОЛДИНГ ГРУП“ ООД не изразява становище по възражението.

Синдикът АНА МИЛЕНКОВА е депозирал подробно писмено становище по възражението от 03.02.2020г., като поддържа, че същото е неоснователно по подробно изложените доводи.

Съдът, като взе предвид направеното възражение, списъка на неприетите вземания, изготвен от синдика, извършените в съдебното заседание по чл.692 ал.2 от ТЗ процесуални действия, както и представените доказателства, приема следното:

С решение № 405 от 06.03.2015г. по т.д.№ 3750/2013г., обявено в ТР на 10.03.2015г. е открито производство по несъстоятелност на длъжника „НАБКО ХОЛДИНГ ГРУП“ ООД.

По партидата на несъстоятелния длъжник в Търговския регистър на 03.01.2020г. са обявени изготвените от синдика списъци на приетите и неприети

вземания, изготвени на основание чл. 688, ал.3 с 3, като с единия допълнителен списък са неприети описаните публични вземания НАП, а мотивите за неприемане на вземанията са, че главното вземане е възникнало преди РОНП и срокът за предявяване е изтекъл на 10.06.2015г., а по отношение на сумата от 42.10 лв., представляваща лихва върху главницата по изпълнителния лист по т.д.№1073/2016г. е посочено, че не се приема, тъй като в изпълнителният лист няма присъдени лихви. Със списъка на приетите вземания е прието вземане в размер на 162.95 лв. – представляващо държавна такса по изпълнителен лист №59/13.02.2019г. по т.д.№1073/2016г. на СГС, с поредност по т.12 на чл. 722, ал.1 от ТЗ.

Процесните вземания са предявени с молба с вх.№151106/05.12.2019г., с която Националната агенция за приходите е предявила в производството по т.д. № 3267/2017г. по описа на Софийски градски съд публични вземания по приложения към нея ревизионен акт № Р-22221015003684-091- 001/29.02.2016 г., издаден от ТД на НАП София. Видно от същия той е за извършена на основание чл. 119 ал. 2 от ДОПК ревизия на длъжника по ЗДДС за периода от 01.11.2012г. и по ЗКПО за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2014г., като в същия е прието по отношение на корпоративния данък, че в резултат на неспазване изискванията на чл. 4, ал. 3 от ЗСч. - принципа за документална обоснованост, ревизираното дружество е допуснало осчетоводяване на разходи без основания затова, с което е намалило финансовият си резултат/счетоводният/ за 2012г. в размер на данъчната основа по процесиите фактури на стойност 1 991 385.00лв., поради на основание чл.26,т.2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон и съгласно чл.23, ал.2, т.1 от ЗКПО, когато разход не е признат за данъчни цели, с този разход се увеличава счетоводният финансов резултат в годината на счетоводното отчитане на разхода, с оглед на което след коригиране на резултата е определен данък за довносяне. Същото важи и за финансовата 2013г., когато ревизираното дружество е допуснало осчетоводяване на разходи без основания за това, с което е намалило финансовият си резултат /счетоводният/ за 2012г. в размер на данъчната основа по процесиите фактури на стойност 331078.00лв., поради което отново е определен данък за довносяне, а за финансовата 2014г. няма корекция. По отношение на ЗДДС, видно от ревизионния акт за някои от месечните периоди не се признава данъчен кредит в описаните размери, като например на основание чл.68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.1 и чл.71, т.1 от ЗДДС и във връзка с чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС не се признава ДК в размер на 78100.00лв. по фактури от ноември 2012г., и др., като в резултат на извършените корекции, резултата за периода се променя и се определя ДДС за довносяне. Видно от приложеното удостоверение за електронно връчване, същият е връчен на синдика на посочения имейл, като е изтеглен на 29.02.2016г. Към молбата е приложен и изпълнителният лист, издаден от СГС, VI-4 състав по т.д.№1073/2016г. въз основа на съдебното решение, влязло в сила на 28.03.2017г., с който длъжникът е осъден да плати сумата от 157,95 лв. – държавна такса в полза на бюджета на съдебната власт, плюс 5 лв. за изпълнителен лист.

С молбата за предявяване НАП е уточнил, че с молба изх. № 91-00-20/15 от 09.06.2015 г., са предявени публични вземания по ЗДДС и ЗКПО, установени с Справка - декларация, вх. №22102157027/13.01.2014 г., Справка - декларация, вх. № 22102188298/10.03.2014 г., Справка -декларация, вх. №22102206137/05.04.2014г., Справка - декларация, вх. № 22102284987/01.08.2014 г., Справка - декларация, вх. № 22102419409/11.02.2015 г., Данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, вх. № 2210И0101216/10.03.2013 г. и Данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, вх. № 2210И0146981/19.03.2014 г., в общ размер на 40 844,44 лв., в т. ч. главници - 36 291,52 лв. и лихви към 03.06.2015 г. - 4 552,92 лв., които са обхванати в

Ревизионен акт № P22221015003684-091-001/29.02.2016 г., издаден от ТД на НАП - София и са включени в размера на предявената с настоящата молба сума по посочения акт, тъй като вземанията по горепосочените декларации, включени в списък на приетите от синдика на дружеството вземания обявен в ТРРЮНЛЦ под № 20191125140811, не са одобрени от съда по несъстоятелността.

По възраженията за допустимостта на подаденото възражение, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 164, ал. 4 ДОПК, в случай, че публичното вземане е установено с влязъл в сила акт, синдикът незабавно го включва в списъка на приетите от него вземания така, както е предявено, като вземането не може да бъде оспорено по реда на Част IV от Търговския закон или чрез обжалване на определението на съда по несъстоятелността за одобряване на списъка на приетите от синдика вземания. Според чл. 164, ал. 5 ДОПК, ако публичното вземане е установено, но актът не е влязъл в сила, то се включва под условие в списъка на приетите от синдика вземания и се удовлетворява по реда на чл. 725, ал. 1 ТЗ, като ако при сметката за окончателно разпределение актът не е влязъл в сила, условието се счита за несбъднато и вземането се изключва от разпределението. Забраната по чл. 164, ал. 4 ДОПК за оспорване по реда на чл. 690 и сл. ТЗ на публично вземане, установено с влязъл в сила акт, произтича от специфичния ред и начин на установяване на публичните вземания, поради което законодателят е разпрострял задължителната сила на акта и спрямо третите лица, неучаствали в производството по издаване на акта за установяване на публично вземане, каквито са кредиторите на масата на несъстоятелността. Доколкото актът за установяване на публично вземане не обхваща фактите, настъпили след постановяването му, забраната чл. 164, ал. 4 ДОПК не обхваща оспорване на публичното вземане, установено с акта, основаващо се на нововъзникнали факти, които не са преклудирани от задължителната сила на влезлия в сила акт за установяване на публично вземане, каквото например е твърдението за настъпило след влизане в сила на акта погасяване на публичното вземане чрез някои от способите, очертани в чл. 168 ДОПК - чрез плащане, прихващане, опрощаване и т. н. Съгласно даденото в чл. 162, ал. 2 ДОПК легално определение, понятието публично вземане включва и лихвите върху главниците, публични вземания. Размерът на законната лихва върху публично вземане е функция не само от размера на главницата, във връзка със забавата, на която се дължи лихвата, но и от законоустановения начин на изчисляването ѝ, който може да бъде различен в зависимост от вида на главното вземане. При съобразяване на процеса по установяване и определяне на публичните задължения, предвиден в закона, се налага извода, че под термина "възникване" се има в предвид установяването им със съответния акт на оправомощения държавен орган - НАП /чл. 118 от ДОПК/. Преди издаване на този акт, вземането съществува, не е окончателно установено по размер. С издаването на акта вземането вече се определя по основание и по размер и може да се предяви. В зависимост дали се оспорва или не ревизионният акт, в нормата на чл. 164, ал. 4 и, ал. 5 от ДОПК, е регламентиран редът за приобщаване в производството по несъстоятелност на тези вземания. Съдът не споделя тезата на синдика, тъй като противоречи на процеса на установяване на публичните задължения. Именно за тях, в случаите, когато са установени с влязъл в сила акт, е предвидена привилегията чл. 164, ал. 4 от ДОПК. Употребен е терминът "незабавно", с който се придава категоричност на ангажираността на длъжника с това задължение, произтичаща от факта, че възможността да бъде обжалван акта, с който е установено вземането, е преклудирана. Действително разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ДОПК предвижда задължително уведомяване на НАП за подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност, с цел да може да бъдат установени

надлежно по предвидения в закона ред публичните задължения на длъжника, но понякога издаването на акт за установяването им в сроковете за предявяване на вземанията е невъзможно. Специалната норма на чл. 164, ал. 4 от ДОПК преодолява общите правила на ТЗ относно сроковете за предявяване на вземанията. Особеност на задължителното служебно приемане на тази категория вземания е, че то възниква за синдика единствено в случаите на публично вземане, установено с влязъл в сила акт. В този смисъл публичните вземания, за които към момента на постановяване на РОПН липсва влязъл в сила акт за установяването им, подлежат на предявяване пред синдика и това може да стане в сроковете по чл. 688, ал. 3 от ТЗ, но когато ревизионният акт е издаден след изтичането им, то няма пречка допълнително да се извърши предявяване. Способите за установяване на задължения за данъци, такси и задължителни осигурителни вноски са посочени в ДОПК. Законодателят прави разграничение между предварително установяване на задължения с акт за установяване на задължения с данни от декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК и установяване на публични задължения с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК. Според разпоредбите на ЗДДС задължението за внасяне на данък добавена стойност е месечно и е обусловено е от извършването на облагаеми по смисъла на ЗДДС доставки от регистрирано по този закон лице и от наличие за съответния данъчен период според чл. 89 от ЗДДС резултат. Възникването на такъв резултат пък е обусловено от наличието на положителна разлика при изваждането на полученото ДДС за извършените за периода от регистринатото лице облагаеми доставки и тези, по които е получател с право на приспадане на данъчен кредит. Задължението по ЗКПО е за плащане на корпоративен данък. Той се дължи за годишни данъчни периоди, като размерът му се определя като съответната данъчна ставка се отнася към определената по предвидения в ЗКПО ред данъчна печалба за съответната година. И в ЗДДС са предвидени справки декларации, а в ЗКПО годишни данъчни декларации, но те са свързани с предварителното установяване на данъците въз основа на тях, като длъжникът сам определя данъчната основа и подлежащия на внасяне данък - чл. 105 ДОПК, а окончателното установяване с оглед разпоредбата на чл. 108 от ДОПК става с издаване на ревизионен акт, който подлежи на изпълнение. В рамките на това окончателно определяне ревизиращият данъчен орган извършва проверка за съответния ревизиран период на фактите и обстоятелства от значение за възникване на задължение за плащане на ДДС, респ. корпоративен данък. В хода на същото е възможно да се установи, че предварително декларирания размер на данъка е правилно определен и при условие, че е платен да се приеме, че към момента на издаване на РА няма задължения за плащане. Може да се приеме, че той е правилно определен, но тъй като не е платен към момента на издаване на РА и да се установи задължение за плащане идентично с декларираното, но може и да се намерят и факти и обстоятелства, различни от декларираните и с РА да се установи реално дължимия размер на данъка, като се промени резултата за процесния период напр. поради непризнаване право на данъчен кредит, неустановяване на реални доставки и др. Преди издаване на ревизионния акт, макар и за задължения по ЗДДС и ЗКПО за предходен период, този реален размер на данъка в резултат на извършената ревизия, не е могъл да бъде установен и следователно не може да се приеме, че в тази хипотеза, не може да се извърши последващо сроковете по чл. 685 и 688 от ТЗ предявяване. В случая се касае за вземания, които са установени с ревизионен акт, в резултат на извършена ревизия по описания ревизионен доклад, като в резултат на извършени насрещни проверки, изискани счетоводни и други документи е отказано право на приспадане на данъчен кредит и е определен ДДС за довносяне за процесния период, също така е коригиран финансовия резултат за определяне на размера на

корпоративния данък и именно в резултат на корекциите е определен ДДС и корпоративен данък за довносяне. Следователно макар да са касае за ДДС, респ. корпоративен данък, за период преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, то в случая дължимостта на същия произтича от непризнаването на право на приспадане на данъчен кредит в резултат на извършената ревизия и следователно възниква с влизане в сила на ревизионния акт, а не с подаване на декларациите образец от данъчно-задълженото лице. В случая не се касае за данъчен акт за установяване на публични задължения, издаден на основание чл.107 ал.3 от ЗОПК, който безспорно не следва да се приравни като правни последици на ревизионния акт за установяване на публични вземания. Следва да се отбележи за пълнота, че съдебната практика, на която се позовава синдика, е по различен казус, а именно по спора пред VI-8 състав се е касало за данъчни задължения по ЗМДГ, които са с точно определен срок и размер на възникване, които само са установени по последващ акт, а не за установени в резултат на ревизионен акт данъчни задължения, произтичащи от непризнаване на право на приспадане на данъчен кредит, какво е в случая. В подкрепа на изложеното от настоящия състав е и теоретичното изложение в частта по т.ІІІ, т.1 и т.2, от Наръчник на съдебните процедури за производствата по стабилизация и търговска несъстоятелност, издаден от НИП, София, 2019г. стр.96-97, в който изрично се посочва, че „За служебното приемане на публичните вземания от синдика не е от значение кога е възникнало вземането, когато те са установени с влязъл в сила акт“, както и в частта по т.2 – „Защита на кредитор по чл. 687 от ТЗ при липса на служебно приемане на вземането“, в което се посочва, че един от вариантите за защита при невключване на вземането в списъка на служебно приетите от синдика, е кредиторът да предяви вземаните си пред съда по несъстоятелността, като „ако вземането е възникнало преди откриване на производството по несъстоятелност, не е необходимо предявяването му да бъде направено до изтичане на преклузивния срок по чл. 688,ал.1 от ТЗ. След като синдикът е длъжен да включи вземането служебно, т.е. предявяване не е необходимо, по аргумент на по-силното основание, не е необходимо и спазване на срока за предявяване на старите вземания“. За публичните държавни вземания законодателят е предвидил специален правен режим /чл. 164, ал. 4 от ДОПК/, който изключва приложното поле на чл. 685, ал. 1 и чл. 688, ал. 1 от ТЗ, поради което довода, че вземанията не са предявени в срока по чл. 688 от ТЗ се явява неоснователен. Този извод се подкрепя от факта, че разпоредбите, регламентиращи установяване и събиране на данъчни задължения са установени в обществен интерес. Предвид горното, следва да се приеме, че правилото на чл. 164, ал. 4 от ДОПК, следва да бъде съобразено и в производството по чл. 694 от ТЗ, респ. по чл. 692 от ТЗ, като се зачете задължителната сила на акта относно установеното с него публично вземане. Последното следва да бъде прието и включено в списъка на приетите вземания независимо, че е предявено след сроковете за предявяване на вземанията, доколкото разпоредбата на чл. 164 от ДОПК е специална по отношение на тези от ТЗ, свързани с предявяването на вземанията /така решение от 31.05.2018г. по т.д.№ 65/2018г. на Апелативен съд-Варна, решение № 166 от 13.05.2015 г. на Пловдивския апелативен съд, постановено по в. т. д. № 175/2015 г., решение № 369 от 20.07.2007 г. на ВКС, постановено по т. д. № 1116/2006 г., ТК, II т. о. и др./ Следователно се касае за възникване на задължение за довносяне на данъци в размер над първоначално дължимото по декларациите, което е в резултат на извършената ревизия и определянето му с ревизионния акт, който е издаден след датата на откриване на производството по несъстоятелност, непредявяването на което в срока по чл.688 от ТЗ не може да доведе до преклудирването му. Вземанията в случая са предявени по реда на чл. 164 ал.3 от ДОПК, а именно след издаване на акта и връчването му на

синдика, като установените с ревизионния акт задължения за довносяне на данъци, който следва тримесечния период от откриване на производството по несъстоятелност, няма как да бъдат предявени преди приключване на ревизията. В горния смисъл е и определение на ВКС под №253/19.05.2015г. по т.д.№2365/2014г., II т.о., определение №230/15.04.2019г. по т.д.№2476/2018г., II т.о. на ВКС и др. В случая съдът по несъстоятелността следва да отчете тези факти, а не само периода на процесните вземания, тъй като дейността по определяне на данъчните задължения, включително и за минал период, в резултат на извършена ревизия безспорно води до изменение на размера на данъчните задължения и определяне на задължения за довносяне. В същия смисъл има и практика на САС, а именно влязлото в сила решение от 8.7.2019г. по търговско дело 1526/2019г. на Апелативен съд – София и др.

Предвид горното съдът намира, че вземанията по ревизионния акт № Р-22221015003684-091-001/29.02.2016 г., издаден от ТД на НАП София следва да бъдат приети, тъй като съставляват публични вземания, установени с влязъл в сила ревизионен акт, а именно такива по смисъла на чл. 164 от ДОПК, които синдикът е бил длъжен да включи служебно в списъците на приетите вземания, независимо от това дали и кога са предявени, като следва да се съобрази, че към настоящия момент списъкът, обявен в ТР под № 20191125140811 е изменен с определение на съда, като вземанията по него са включени и за да не се получи дублиране, от приетите вземания следва да бъдат изключени тези, за които изрично кредиторът е посочил по молбата, че са вече предявени и се дублират, а именно: публични вземания по ЗДДС и ЗКПО, установени с Справка - декларация, вх. №22102157027/13.01.2014 г., Справка - декларация, вх. № 22102188298/10.03.2014 г., Справка -декларация, вх. №22102206137/05.04.2014г., Справка - декларация, вх. № 22102284987/01.08.2014 г., Справка - декларация, вх. № 22102419409/11.02.2015 г., Данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, вх. № 2210И0101216/10.03.2013 г. и Данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, вх. № 2210И0146981/19.03.2014 г., в общ размер на 40 844,44 лв., в т. ч. главници - 36 291,52 лв. и лихви към 03.06.2015 г. - 4 552,92 лв., които са обхванати в Ревизионен акт № Р22221015003684-091-001/29.02.2016 г., издаден от ТД на НАП – София.

Търговският закон определя поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 от ТЗ за публичните вземания, които са стари, и е различен от този за вземанията, възникнали след тази дата, каквито именно са вземанията за лихви по чл. 722, ал. 1, т. 9, във връзка с чл. 616, ал.2, т. 1 от ТЗ, т.е. налице е ясна законова диференция относно момента на възникване на законовите лихви за забава с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 6 и лихвите с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 9 от ТЗ.

По второто процесно неприето вземане, което е включено в списъка на неприетите такива, а именно лихви в размер на 42,10 лв., дължими върху изискуеми и непогасени публични вземания за държавни такси в размер на 162,95 лева - главници, с основание за възникването им Изпълнителен лист № 59/13.02.2019 г. по т.д. № 1073/2016 г. по описа на Софийски градски съд, съдът изцяло споделя доводите на синдика по становището. В представения изпълнителен лист не е отбелязано, че присъдената сума, представляваща задължение за държавна такса по делото, е лихвоносно и не е отразено, че се присъжда със законната лихва върху вземането. Предвид горното, независимо от това дали по принцип се дължи лихва върху държавните вземания и разпоредбата на чл. 175, ал.1 от ДОПК, като се отчете в случая, че липсва конкретно определен срок за заплащане на това вземане, както и че не се установи да е налице покана до задълженото лице за заплащането му, за да дължи лихва от деня на получаване на поканата, съдът намира, че такова не е отразено и не се следва. Предвид горното, макар да се касае за нововъзникнало вземане, съдът

намира, че не се установи надлежно от ангажираните доказателства съществуването на такова, поради което не следва да се уважава възражението. Предвид горното по отношение на това вземане, съдът намира, че възражението се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

В частта на възражението относно поредността на приетото вземане в размер на 162,95 лв., което съставлява вземане по изпълнителен лист № 59/13.02.2019 г. по т.д. № 1073/2016 г. по описа на Софийски градски съд, съдът намира възражението на НАП за основателно. Синдикът е приел, че това вземане е с поредност по чл. 722, ал.1 т. 12 от ТЗ, която разпоредба визира вземанията по чл. 616, ал. 4 т. 4 от ТЗ, а именно, както е посочено изрично в същата „разноските на кредиторите във връзка с тяхното участие в производството по несъстоятелност, с изключение на разноските по чл. 629б“. В случая видно от изпълнителния лист се касае за присъдена държавна такса като вземане в полза на бюджета на съдебната власт, която държавна такса не се събира предварително от длъжника. Това вземане не съставлява разноски на кредитор във връзка с участие в производството по несъстоятелност, тъй като съдът, който е разгледал спора, не е имал това качество кредитор, още повече, че под разноски във връзка с участие в производството по несъстоятелност, следва да се имат предвид разходите на страните конкретно по производството по несъстоятелност. В случая не се касае за разход на даден кредитор, който той е направил във връзка с участието си в производството, а за държавна такса, която се присъжда с крайния акт предвид изричните разпоредби на ТЗ, че не се внася предварително по редица искове, които макар да са свързани с делото по несъстоятелност, се разглеждат в отделни производства. В случая не е налице хипотеза на изпреварване на разноски на кредиторите, тъй като това публично вземане е за държавна такса, но не присъдено на конкретен кредитор, а в полза на бюджета на съдебната власт предвид спецификата на разглеждане на този вид спорове. Няма основание да се счита, че горното вземане не следва да бъде прието като нововъзникнало такова, а именно от датата на влизане в сила на съдебния акт и с поредност по чл. 722, ал.1 т.7 от ТЗ, вместо по т.12 от ТЗ.

Воден от горните съображения съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ по възражение с вх. 3504/13.01.2020г., подадено от кредитора Национална агенция по приходите /НАП/ по пощата, обявения в ТР под №20200103170113 по партидата на „НАБКО ХОЛДИНГ ГРУП“ ООД, списък на неприетите вземания по чл. 688 ал.3 от ТЗ, като изключва от списъка на неприетите вземания и допълва и включва в списъка на приетите следните вземания: публични вземания за данъци в общ размер на 2 593 610,04 лева, от които възникнали до датата на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност - 1 839 025,39 лева, в т.ч. главници - 1 573 151,91 лева и лихви - 265 873,48 лева, законна лихва за забава, дължима върху посочените главници за периода от 07.03.2015 г. до 26.11.2019 г. - 754 584,65 лева, с основание за възникването им влязъл в сила Ревизионен акт № Р-22221015003684-091- 001/29.02.2016 г., издаден от ТД на НАП София, връчен електронно на синдика на дружеството на 29.02.2016 г., с изключение на публични вземания по ЗДДС и ЗКПО, установени с Справка - декларация, вх. №22102157027/13.01.2014 г., Справка - декларация, вх. № 22102188298/10.03.2014 г., Справка -декларация, вх. №22102206137/05.04.2014г., Справка - декларация, вх. № 22102284987/01.08.2014 г., Справка - декларация, вх. № 22102419409/11.02.2015 г., Данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, вх. № 2210И0101216/10.03.2013 г. и Данъчна декларация по чл. 92от ЗКПО, вх. № 2210И0146981/19.03.2014 г., в общ размер на 40

844.44 лв., в т. ч. главници - 36 291.52 лв. и лихви към 03.06.2015 г. - 4 552.92 лв., които са обхванати в Ревизионен акт № Р22221015003684-091-001/29.02.201 г., издаден от ТД на НАП – София, но се дублират с предходно приети предявени вземания на НАП.

ИЗМЕНЯ по възражение с вх. 3504/13.01.2020г., подадено от кредитора Национална агенция по приходите /НАП/ по пощата, обявения в ТР под №20200103170113 по партидата на „НАБКО ХОЛДИНГ ГРУП“ ООД, списъка на приетите вземания като относно вземането в размер на 162.95 лева - главница, с основание за възникването му изпълнителен лист № 59/13.02.2019 г. по т.д. № 1073/2016 г. по описа на Софийски градски съд, определя поредност по чл. 722, ал.1, т.9 от ТЗ, вместо посочената от синдика в списъка поредност по чл. 722, ал.1, т.12 ТЗ.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ възражението в останалата му част, а именно за вземането в размер на 42,10лв., представляващи лихва върху изискуеми и непогасени публични вземания за държавни такси в размер на 162.95 лева - главница, с основание за възникването им -изпълнителен лист № 59/13.02.2019 г. по т.д. № 1073/2016 г. по описа на Софийски градски съд.

ОДОБРЯВА списъците на приетите и неприетите вземания на кредиторите на „НАБКО ХОЛДИНГ ГРУП“ ООД с горните корекции, обявени в ТР под №202001031700113.

Да се изпрати препис от определението в ТР за обявяването му. Да се връчи на синдика.

СЪДИЯ:

